

Vbance okresního města bylo poloprázdno, jak už to tak těsně před polední pauzou v okresních městech bývá. Lidé nervózně porovnávali lístečky, které drželi v rukou, s čísly, která se s podivnou nepravidelností rozsvěcovala na tabulích.

Paní Jelínková už byla sedm let na penzi, ale pravidelně každý měsíc si chodila ukládat tři stovky ze svého nevalného důchodu, aby měla na přílepenou, až bude doopravdy stará. Zamžourala na papírek, který držela v ruce, a skutečně! Bylo tam stejné číslo, jaké se rozblíkalo pod stropem.

Rozběhla se kupředu – ale náhle zůstala stát jako solný sloup.

„Fuj, to jsem se lekla! Človče, jděte mi někam, vždyť jsem z vás měla málem smrt!“, vykřikla Valérie Jelínková, když jí rázně zastoupil cestu k bankovnímu okénku muž, který do té doby stál napůl schovaný za sloupem a ukrýval se za rozevřenými listy novin.

Byla to už starší dáma a špatně viděla nablízko, pokud zrovna neměla na nose brýle, a tak si hned v tom leknutí nevšimla, že ramenatý muž v neutrálním tmavém obleku měl přes hlavu přetaženou černou kuklu, z níž probleskovaly šedivé oči.

Muž na ni zahuhlál něco jako: „Páčky, vávo! Páčky, ešišes súsat ivá...!“

„Co jste to říkal?“ zeptala se důchodkyně překvapeně a zvedla oči nahoru. „Já vám vůbec nerozumím...!“

Muž si našťavaně levou rukou nadzvedl kuklu až nad horní ret a vyštkl: „Povídám zpátky, bábo, jestli chceš zůstat živá!“

Aha, nemá v té kukle prostřížený otvor pro pus, pomyslela si paní Jelínková. Není to divné?

Vtom jí muž vyštkl z napřažené ruky tři stovky, ty její uškudlené tři stovečky, a paní Valérie poplašeně vykřikla. Ale zároveň bez rozmyslu skočila po té jeho ruce, drápla ho, ale on rychle zvedl ruku nahoru a druhou napřáhl proti staré dámě.

„Lehnout na zem!“, vykřikl huhňavě přes kuklu a vytáhl z kapsy u bundy pistoli.

Mezitím u okénka druhý zamaskovaný muž přistrčil beze slova pokladní před oči papír s textem. Dejte sem všechny peníze, nebo vyhodím banku do povětří. V druhé ruce významně potěžkával něco kovového, tmavozeleného, s jakousi páčkou nahoře... Granát!

Pokladní se chovala srdnatě, jako by snad šlo o nějaké cvičení, a ne o skutečné přepadení. Do podané igelitky rychle nahrnula svazky bankovek, které vytahovala z přihrádek pod pultíkem, nejvíc ovšem bylo padesátikorun a stokorun, a přitom se pokoušela nenápadně stisknout tlačítko dole pod stolem.

Když potom rozhodila rukama, jako že je to všechno, muž se naklonil, povytáhl šuplík a hrábl co nejdál dozadu. Vztekle vytáhl svazek pětistícůvek, pěkně nadtý balíček, nejtlustší ze všech, ale jak ho chtěl chvatně strčit do igelitky k ostatním, svazek přelepený bílou páskou mu vyletěl z ruky a obloukem se snášel vzduchem na zem. Než se po něm stihl ohlídnout, svazek kdesi zmizel.

Lidé už leželi na podlaze, jenom Valérie Jelínková si mazaně kecla do židle u stěny, schoulila se, aby byla co nejméně vidět, a přitom bedlivě

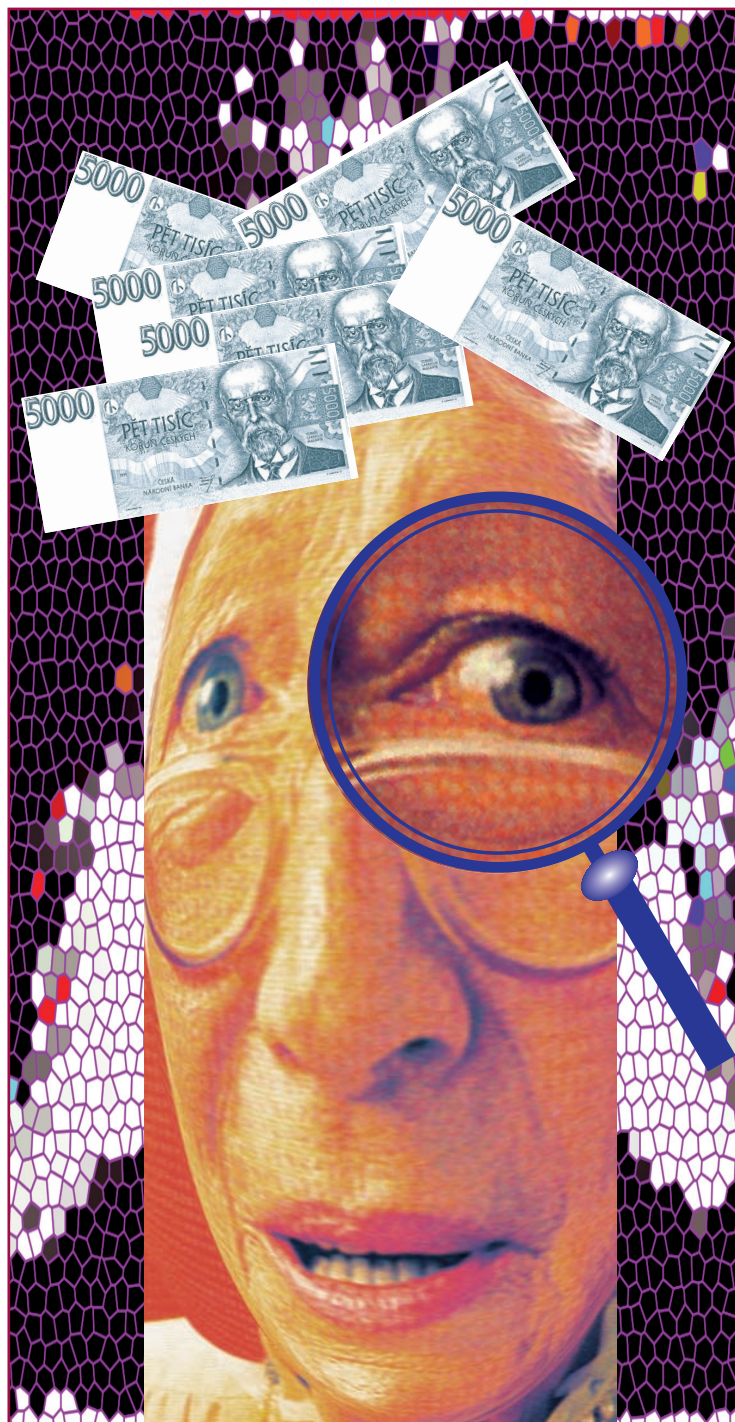
Zločin v okresní bance

aneb případ černých ponožek

LUBOR
FALTEJSEK

pozorovala všechno kolem. Viděla proto, jak svazek vylétl tomu zločinci z ruky, jak dopadá na zem, jak jede po hladké podlaze až k její noze, a s údivem pozorovala sama sebe, jak ho bleskově odkopla za kabelu, kterou předtím položila vedle židle. Zahlédla, schoulená nenápadně do své sedačky, jak se pro něj muž v kukle shýbá, v ruce pořád ten kovový granát, jak se rozhlíží pátravě po podlaze..., jak kouká napravo nalevo a kolem dokola, ale nikde ho nevidí...

Nikdo z lidí v bance se nepohnul, nastalo prázdné ticho, všichni se dívali do země nebo jen pošilhávali po těch dvou chlápčích, a ten balíček snad ani nezahlédli. Vždyť tam také před polednem bylo těch lidí pět a půl...

A paní Jelínková si v tom okamžiku všimla něčeho zvláštního. Ten muž, který se shýbal k zemi, měl na noze tmavé ponožky s červeným věčkem, jasným, svítivým věčkem. Poznala by je mezi všemi ponožkami na světě.

Vtom se rozdrnčel zvonek na stěně, nepříjemný bzučivý alarm, a oba muži okamžitě vyběhli ven a zapadli za roh. Byla to otázka několika vteřin. Ale jeden se před tím úprkem na paní Valérii ještě tak nějak pronikavě zadíval.

Pak už zkoprnělí zákazníci banky zaslechli jen zvuk vysoko vytočeného motoru, který se po startu rychle vzdaloval, až zmizel v městském hluku. Zatímco se sbírali ze země, oprašovali se a navzájem si říkali, jak to bylo hrozné, úděsné a jako ve filmu, důchodkyně Jelínková vstrčila svazek přelepený bílou páskou do své staré černé kabely.

Tak, pomyslela si, do banky přišli zločinci dva – a odcházejí tři.

Usmála se pro sebe, a když procházela dveřmi ven, kde už si je přebírali policisté a zapisovali si jejich jména, pocítila něco jako... pýchu.

● ● ●

Policisté zjistili, že v té polední době bylo v bance jenom sedm zákazníků, a tak s výsledkem svědků neměli mnoho práce. Horší bylo, že pachatele nikdo nepoznal, jak také jinak, když měli přes hlavu kukly, a že po sobě nezanechali prakticky žádné stopy. Pravděpodobný otisk palce a snad i ukazováčku na kase, které se dotkl jeden z pachatelů, seřetla neopatrně pokladní.

Dva lidé si všimli muže postávajícího v rohu, který se schovával za novinami, ale do tváře mu neviděl nikdo. A ten druhý se tam zjevil docela náhle, snad přiběhl odněkud z WC a měl už kuklu na hlavě, takže tu nepomohly ani kamery, které ostatně podávaly docela neostrý obraz.

Někteří návštěvníci však zahlédli, jak tomu lumpovi vylétl balíček bankovek z ruky, jak potom letěl po podlaze někam šikmo doprava, ale pak už ho nikdo nespapal a nenašel se ani na té chodbě, takže bylo záhadou, kde vlastně skončil. Lidé viděli, jak se maskovaný muž shýbá k zemi a pátravě se rozhlíží, ale pak zazněl ten alarm – a jako když cvrnkneš do vrbů...

• • •

„Poručík Straka,“ představil se muž, z pohledu důchodkyně Jelínkové ještě mladý, a hned se zeptal, kde ve chvíli přepadení byla a jestli si něčeho nevšimla.

„Všimla,“ kývla žena, „jeden z nich měl ponožky. Vidím totiž na dálku jako ostrův, a když se ten muž shýbl, zahlédla jsem...“

„Na tom snad není nic zvláštního, když má někdo ponožky,“ přerušil ji poručík a zahlédl se na ni tázvě.

„Jenže tyhle byly černé s červenými pruhy do špičky. Do věčka, jestli mi rozumíte.“

„No ano,“ kývl poručík, „a co ještě jste viděla?“

„Ten jeden, co nás hlídal, měl šedivé oči a neměl prostříženou pus!“ vyhrkla důchodkyně.

Policista na to reagoval krátkým zděšeným pohledem. Napadlo ho, jestli ta starší dáma je v poledne ještě strážlivá.

„Cože neměl...?“

„Vždyť říkám, že pus! Neměl ji prostříženou, a tak huhňal, že mu nebylo rozumět. Ale oči prostřížené měl, takže si myslím, že buď tu kuklu připravoval narychlo, ze staré čepice, anebo neměl s loupežema v bance moc zkušeností... Anebo obojí,“ mlela dál pantem důchodkyně Jelínková. „Dají se takové kukly pro lupiče vůbec někde koupit?“

Poručík zaváhal, ještě jednou si babku změřil pohledem, jestli ta osoba není šilená, ale pak si všechno pečlivě zapsal do notesu.

„A to je všechno, nebo jste si všimla ještě něčeho?“ otázal se ženy, které přes rameno nakukoval nějaký pihovatý, krátce ostříhaný muž s fotoaparátem na krku.

„Všimla,“ přikývla důchodkyně, a stíhlý chlapík za ní nenápadně natáhl krk, aby líp slyšel. „Víte, já mám čas, a tak si prohlížím lidi.“

„A čeho jste si tedy povšimla?“ řekl netrpělivě vyšetřovatel a rukou ukázal pihovatému chlapíkovi, aby vypadl.

„Ten první přišel v čepici s kšiletem, takže jsem mu do tváře neviděla, jen se mi zdálo, že má nějaký podobaný obličej. Měl takové dolíčky ve tváři, znáte to, ne?“ skoro křičela paní Jelínková. „A ještě předtím jsem si všimla toho auta.“

„Jakého auta? Snad ne toho, s kterým ti lupiči odjeli?“

„No to já nevím, jestli s ním odjeli, ale řekla bych, že jo, protože tam vzadu za budovou stálo jenom jedno auto!“ vyhrkla žena a chlapík s ježkem už byl zase v jejím stínu a naslouchal.

„Co to bylo za auto? Poznala byste ho?“

„To víte, že poznala. Bylo celé černé,“ kývla žena.

„A jak bylo velké? Jaká značka?“

„Já tyhle věci moc nesleduju, ale bylo malé. Jmenuje se nějak jako... Woodooo! Přesně takové má totiž náš soused pan Horský. Jenže on má červené.“

Poručík lehce zvedl obočí a pak se otočil na pihovatého muže s fotoaparátem. „Pane Šimáku, koukejte vypadnout. Počkejte si na oficiální zprávu od tiskového mluvčího, ano? Nerad bych, aby to zítra bylo v Blesku se spoustou nepřesností, jako obvykle!“ řekl přísně poručík Straka a obrátil se k muži zády.

Než se poručík rozloučil, zeptal se ještě: „A ten svazek bankovek, co tomu zloději vyklouzl, ten jste viděla?“

Ale paní Jelínková jen pokrčila rameny a zavrtěla hlavou.

„No, nejspíš ho našli, když utíkali ven,“ zabručel napůl pro sebe poručík Straka.

• • •

Druhý den t'ukala sousedka na dveře Valérie Jelínkové už v půl osmé ráno: „Honem, pojďte se podívat!“ volala vzrušeným hlasem: „Jste v novinách!“

„Ukažte,“ vyhrnula se ještě neučesaná ven. „Co tam o mně je?“

„No byla jste přeci u té loupeže,“ šťastně se smála sousedka Horská, „vždyť vy jste něco jako korunní svědek, jak píšou v Blesku.“

„Jó, v Blesku,“ protáhla paní Valérie, „a vy jim věříte?“

„Jinak by to přece nepsali,“ hájila se sousedka. „Koukněte se, tady stojí, že tam bylo jenom sedm lidí a dva zločinci, to je dohromady devět, a že jste museli ležet na zemi. Vy taky? A že škoda činí 586 000, no to se pěkně napakovali, z čehož bylo 86 000 korun v malých bankovkách a půl milionu, považte, půl milionu v pětistícovkách, které ten drzý lupič upustil na zem a patrně je sebral až při útěku z budovy,“ četla sousedka z listu.

A paní Jelínková jí vytrhla z ruky Blesk a hltavě četla: „...podle vyšetřovatele Straky pomohla policii několika podrobnostmi jediná svědkyně, která seděla na židli a mohla pozorovat dění v hale...“ A pak si tam přečetla své jméno.

„No tak to vám pěkně děkuju, pane Blesk, za tu reklamu,“ řekla nakvašená paní Valérie a vrátila noviny.

„A co vám na tom vadí?“ divila se sousedka. „Jste slavná... To já jsem v novinách ještě nikdy nebyla.“

Vtom zazvonil telefon. Měla ho v chodbě, takže chvíli trvalo, než ho zvedla.

„Tady policie, u telefonu Straka, však jsme spolu včera mluvili, že, paní Jelínková,“ mluvil rychle muž. „Jste to vy, ano? Valérie Jelínková?“ A když to potvrdila, řekl: „Mohla byste přijít v 16 hodin ke mně do kanceláře? Víte kam? A jestli máte něco k případu..., třeba nějakou věc, víte jak to myslím, vezměte to laskavě s sebou,“ řekl už trochu výhrudně, jak se jí zdálo. „Ano, tak to bychom měli, a přijďte přesně, mám i jinou práci. To víte, policie,“ řekl muž a bez rozloučení položil sluchátko.

• • •

Důchodkyně zabouchla dveře naslouchající sousedce před nosem a šla si udělat silné kafe. Míchala smrtáka a přemýšlela. Pak olízla lžičku, pořádně se napila a přitáhla si kabelu, kde na dně ležel včerejší lup z banky. „Tak tohle že je půl milionu?“ řekla překvapeně. Vyndala ze spíže hrnec na zavařování. Postavila ho na kamna, dovnitř vložila šest starých kompotů a do sedmé, prázdné sklenice nacpala balíček pětistícovek. Naštěstí měla patentní uzávěr. Když už trochu výhrudně dala doprostřed hrnce a vše zalila do tří čtvrtin vodou, se zalíbením se podívala, jak to všechno vypadá velice nenápadně.

• • •

Hned po obědě zašla za známou do galanterie. „Ukažte mi nějaké ponožky, Helenko,“ řekla jí. „Nějaké pánské ponožky, prosím.“

„Když pánské, tak pánské,“ usmála se prodáváčka a vyndala na pult dvacet párů ponožek.

„Viděla jsem nedávno jedny tmavé, snad černé, s takovým červeným znakem do věčka. Nemáte je?“

„Vím, co myslíte, Valérie,“ ale těch bylo jen deset, je to nový vzor. Pokud se pamatuju, tak všechny si tu koupila paní Kolářová ze statku. Ona kupuje jednou za rok pro manžela balík ponožek – a vždycky všechny stejny.“

„Tak Kolářová ze statku na Jedlině? Co ten její muž nedělá, protože ho z práce vyhodili pro chlast?“

„Jo, přesně ten. Prý si vydělává v hospodě kulečníkem,“ ušklíbala se Helenka.

• • •

Před čtvrtou si paní Jelínková oblékla sváteční sukni, na policii člověk přece nechodí každý den, a přetřela si rty starorůžovou rtěnkou.

Když kráčela Husovou ulicí, kde byl malý parčík, odloupl se od zdi chlápek s bekovkou vraženou do očí, několika kroky ji dohonal a majnul ji čímsi po hlavě. Nejspíš nějakým polenem zabaleným v hadru, protože to temně zadunělo a paní Jelínková upadla na zem, do bláta, upustila kabelku, aby zachytila sukni, kterou by si nerada umazala, a ten chlap po té kabelce hmátl a zmizel v parčíku.

Hlava ji brněla, ale pomalu se zvedla, zavravorala, ale pak se narovnala a začala se marně rozhlížet po kabelce. Do čeho jsem se to pustila, nadávala si v duchu. Mám já, stará osoba, zapotřebí, aby mě někdo přepadal?

• • •

„Jdu za poručíkem Strakou,“ řekla paní Jelínková o patnáct minut později na policejní vrbnici a suverénně si to šinula kolem kukaně s uniformovaným policistou. Ten jenom vystříhl hlavu a řekl: „Počkejte, tady se mi запиšte. A víte vůbec, kde to je? Musím vás nahlásit.“

„Samozřejmě, nejsem tu přeci poprvé,“ protáhla obličej Valérie Jelínkové a použila slova, která zpravidla používají protřelí kriminálníci. Ti ovšem v tu chvíli nelžou.

Drála se do chodby a cestou si pečlivě prohlížela jmenovky na dveřích. Kriminální služba, major Brabec, vedle nadporučík Sýkora, a na konci chodby konečně poručík Straka.

To jsou mi pěkní ptákové, tihle policisti, řekla si v duchu a zasmála se, přestože jí hlava ještě třeštila.

Poručík Straka zvedl překvapeně obočí, když se objevila ve dveřích.

„O co jde?“ zajímal se. „Vzpomněla jste si na něco nového v souvislosti s tou loupeží?“

„Já? Snad vy jste mě sem pozval?“ divila se paní Jelínková. „A teď mě ještě přepadli a ukradli mi kabelku.“

„Ale,“ zpozorněl policista, „a co jste tam měla?“

„Jen samé běžné věci. Rtěnku, zrcátko, nějaké lístky a účtenky... V peněžence asi tak dvě stovky, další tři mi ukradli v té bance,“ připomněla. „Jo a ještě klíče od bytu.“

„Žádnou větší finanční částku?“

„Kdepak, já s sebou peníze nenosím,“ zavrtěla důchodkyně hlavou.

„Tak jedeme,“ řekl poručík a zvedl sluchátko: „Tady Straka, výjezd do vilové čtvrti Trávník, jednoho technika prosím.“ A cestou v autě pak paní Jelínkové vysvětlil, že jí opravdu, ale opravdu nevolal. Proč taky, když mu přeci už všechno, co ví, řekla...

Bylo to tak, jak poručík očekával – a čeho se paní Valérie vzdáleně obávala, i když si to nechtěla připustit.

Byt otevřený, všechno vzhůru nohama. Věci vyházené z prádelníku, porcelán a hrnce z kredence. Vyspaný koš na odpadky, obrazy sundané ze stěn, popel vyhrabaný z kamen, matrace vyházené z postele, shrnutý koberec... A uprostřed té spouště trůnilo křížem krážem rozpárané staré křeslo.

„Tak takhle jsem mohla dopadnout já,“ ukázala paní Valérie na křeslo a sedla si na bobek jako malá holka.

„Skoro to vypadá, že ti ptáčekové něco hledali,“ řekl policista a zkoumavě se zahleděl na zdrcenou důchodkyni. „A řekl bych, že dobře věděli co. Nebude to asi nic velkého... Něco spíš plochého, ohebného, co se schovává třeba do hrníčků nebo pod prádlo...“ řekl pomalu poručík a pozoroval starou paní. „Tak nevím, nemám zavolat našeho technika, aby se tu taky porozhlédl, až sejmě stopy na dveřích?“

„Ale kdepak, nemusíte,“ kývla žena. „A vemte si ode mě aspoň jeden kompot.“ Poodešla ke kamnům a z hrnce vybrala tu správnou sklenici, která stála uprostřed, obklopena zavařenými třešněmi a jahodami jako ovocný dort.

„No ne, to je ale podivné ovoce,“ zíral poručík Straka na zavařené bananky.

„V té bance mi to jaksi samo skočilo do kabely,“ vysvětlovala paní Jelínková, „ale ti zloději se to snad nějak domáklí, nebo co,“ ukázala na tu spoušť kolem. „Víte, chtěla jsem je s pomocí těch peněz dopadnout sama. Nastražit je, a pak je samozřejmě vrátit bance. A mám už v ruce jisté indície...“ řekla odborně.

„No, my toho zatím moc nemáme. Dvakrát jsme projeli kartotéku – a nic. Ale počítám, že půjde o nějaké známé firmy,“ odkašlal si poručík. „Že těch krádeží a loupeží už budou mít na svědomí víc.“

„To máte pravdu, lidi dneska kradou jako straky,“ řekla důchodkyně. Ale hned se chytla za pusku, když se na ni poručík Straka přísně podíval, jako kdyby říkal – ženská, já přece nekradu, já to vyšetřuju. „Promiňte,“ usmála se bezelstně. „Proč se vlastně neříká: Krade jako kavka, že? Ta nám jednou ukradla prstýnek, který jsem měla v misce na stole,“ zamlouvala paní Valérie svou prostostekost.

„No tak, mluvit prosím k věci,“ zamračil se poručík. „Chápete snad, že musíme o tom vašem... nálezu sepsat protokol? Dejte mi občanku, ať se pohneme z místa.“ A mezitím pozoroval technika, který se tiše pohyboval kolem nich a dělal na poručíka smutné posušky, že z toho nebude nic, protože ti vetřelci pracovali v rukavičkách.

Paní Jelínková přinesla červenou knížečku, policista ji otevřel a řekl: „Tak tohle ne. Ta občanka je pět let propadlá. Máte pas? Nebo aspoň rodný list.“

„Pas mám taky propadlý,“ štrachala se důchodkyně v rozházené zásuvce, „ale rodný list snad nepropadá, i když je z roku 1939, ne? Měla jsem ještě jeden novější, ale kdoví, kde je.“

„Co to má znamenat?“ vyděsil se poručík, když otevřel zažloutlý a čímsi politý dokument, na kterém stálo – Valérie Anna Hirschová.

„Já vím, je to divné,“ omlouvala se žena, „ale Hirsch, to je německy jelen. On nás dal tatínek po válce přepsat. To víte, tenkrát mít německé jméno... Náš soused, pan Horský, látky a konfekce, byl tehdy taky ještě Bergmann,“ řekla jakoby na omluvu.

„Tak nevím, milá paní, jestli vůbec existujete, anebo se mi zdáte,“ hlesl poručík Straka. „Zkuste najít ještě nějaký platný dokument. A já se zatím zastavím vedle kvůli autu, co s ním ti lupiči ujeli.“

Syn pana Horského sice jezdil červeným autem, ale nebyla to značka Woodoo, jak se domnívala paní Jelínková, nýbrž Daewoo. Šlo o Daewoo Matiz, poměrně malý a nijak rychlý vůz, ale o to víc nenápadný. Horský mladší znal asi pět šest stejných vozů na okrese, tahle značka se objevovala v barvě červené, modré i zelené, ale žádný Matiz nebyl černý. Že by slepá stopa?

„Ne, opravdu jsem černého Matýska nikdy neviděl,“ kroutil hlavou sousedův syn. „Myslím, že se takové ani nevyráběly. Ale na druhou stranu, sousedka naše auto zná, takže bych se divil, kdyby se spletla.“

Byla to otázka jednoho telefonátu. Na dopravním inspektorátu potvrdili, že černý Matiz je nesmysl. Jenže jeho následovník, který se prodá-

vá pod názvem Chevrolet Spark, což je jen trochu předělané Daewoo, vypadá skoro stejně. A ty černé jsou docela běžné.

Takže babka měla vlastně pravdu, pomyslel si poručík. A navíc mu kolegové záhy zjistili, že jeden černý Spark byl ukraden před dvěma týdny v Budějovicích. Zatím se po něm pátralo bezvýsledně.

Paní Jelínková pomalu uklízela poničený byt. Vzdychala přitom, jako by to dělala za trest a z donucení, ale kdoví, jestli tak nevzdychala kvůli té stovce bankovek, o které nenávratně přišla.

Z práce ji vyrušil telefon. Poručík se zrovna vracel od souseda a rychle pokynul technikovi, aby zjistil, odkud to spojení přichází.

Bručivý hlas nevybíravě zaútočil, jakmile zvedla sluchátko: „Tak jestli si myslíš, bábo, že nás budeš tahat za nos, tak ses přepočítala. Ty něco schováváš, a my to chceme, rozumíš?!“ mluvil v náznacích, kterým však dobře rozuměla.

„Kdo volá? A co chcete?“ snažila se žena získat čas a hrála nedoslýchavou.

„Zavři zobák,“ rozčílil se hlas. „Dnes večer v osm to zabalíš do pytlíku a hodíš do odpadkového koše ve Slavíkově ulici. Tam kde se kříží s Vlčkovou. Je tam jenom jeden, to najde i blbec. Ale jestli tam to zboží do večera nebude, tak ti ten tvůj kvartýr podpálíme! Pamatuj si to!“ vyhrožoval hlas.

Poručík na paní Jelínkovou horlivě kýval, a tak řekla pisklavým hlasem: „Ano ano, vážený pane, spolehněte se, zabalím ty peníze do pytlíku, jak si přejete, a hodím je do koše. Ale není to škoda?“ rýpá si.

„Ať tam ty prachy jsou, nebo uvidíš, babo!“ vyštěkl vztekle hlas a zavěsil.

„Byl to mobil,“ řekl po chvíli technik. „To číslo někdo anonymně koupil u Oskara. Ale kdo, to se zjistit nedá.“

„A co lokalizace,“ zeptal se poručík.

Technik přikývl. „Zdá se, že to bylo jihozápadně odsud, ale kolik kilometrů, to přesně nevím. Rozhodně nevolal přímo z města.“

„No jasně,“ ťukla se stará paní do čela. „Pojďte, kluci, já vás tam zavedu.“

„Kam? Co máte na mysli?“ durdil se poručík. „Vedete vyšetřování vy, nebo já?“

„Když mi pomůžete uklidit tenhle svinčík, najdu vám ty lumpy,“ řekla sebevědomě paní Valérie.

„Dobře,“ kývl poručík, „ale nejdřív ty pachatele.“

Autem byli za městem za pár minut, i když cestou pro jistotu přibrali další vůz s ozbrojeným doprovodem. Samotu nazývanou Jedlina tvořilo jen pár stavení se stodolami. Kdysi to všechno patřilo jednomu statkáři.

„Počkejte, to bude támhleten barák,“ zavedla paní Jelínková policejní vůz až na místo. „Auto tu schováme a poručík půjde se mnou. Je bez uniformy, tak řeknu, že je to můj syn.“

„A co je to za chlapa?“ sykl poručík Straka.

„Já ho moc neznám. Nějaký Kolář. Chlastá a nemá peníze, takže...“ nedokončila větu, protože šli právě kolem stodoly. Nahlédli dovnitř. Stálo tam malé černé auto.

Paní Jelínková otevřela se skřípním dveře. Pak druhé a byla v místnosti, kde se z lavice právě sbíral rozložitý chlap. Cívil na ni jako na zjevení, když řekla: „Tak jsem tady. Nesu vám ty peníze. V tom koši by je ještě někdo ukradl. Takhle to je lepší, ne?“

„No počkejte,“ bránil se chlap, „jaký peníze?“

„Přeci ten půlmilion z banky, jak jste na mně chtěli. Tady je,“ vytáhla z tašky připravený pytlík, kde byly navrchu dvě skutečné bankovky. „Nerada bych, abyste mě zase někde praštil.“

„No jo, ale jak jste mě tady...“ nechápal chlap. „Vždyť se vám zase tak moc nestalo,“ dodal, když pytlík s povytaženou pětistovkou položila na stůl.

V tu chvíli se za chlapem otevřely další dveře a v nich stál druhý, s podobanou tvář a s peřím v kudrnatých vlasech. Asi vypsával parádní flám. „Bacha,“ řekl, „není to nějaká léčka?“

„Tak chcete ty peníze, nebo ne,“ řekla nebojácně důchodkyně.

„Ale to zas jo,“ přiskočil ten kudrnatý ke stolu a sáhl po pytlíku.

„To mi stačí,“ vystoupil poručík z úkrytu za dveřmi. „Police. Otočte se ke stěně a dejte ruce dozadu.“

Cestou k vozu se poručík naklonil ke staré dámě. „Ten první je místní trouba, ale ten druhý, to je nebezpečný recidivista,“ ukázal bradou k autu, které nakládalo oba muže. „Ty jejich granáty sice byly atrapy, ale docela chápu, že se jich lidé báli.“

„Já se nebála,“ vrtěla hlavou paní Valérie. „Já totiž nevím, jak takový granát vypadá,“ zasmála se, nasedla do policejního auta a poručila: „Jedeme!“

Ilustrace Kristina POKORNÁ